

Arrest

nr. 278 180 van 30 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Gunther MAEX
Veldstraat 6a
3530 HOUTHALEN-HELCHTEREN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 12 september 2022 en van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 12 september 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat G. MAEX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 september 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Hamont-Achel op 12.09.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: G.E.

voornaam: J.A.

geboortedatum: 05.09.1996

geboorteplaats: San Salvador

nationaliteit: El Salvador

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Uit het paspoort van de betrokkene blijkt dat hij sinds 01.07.2019 op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft (inreisstempel). Hij bewijst niet dat hij de hierboven vermelde termijn niet overschreden heeft.

Betrokkene kwam op 01.07.2019 in België aan. Op 04.07.2019 diende hij een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS nam op 21.09.2020 een negatieve beslissing en weigerde zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Betrokkene ging in beroep, maar de RVV bevestigde op 26.03.2021 de beslissing van het CGVS. Op 31.05.2021 werd aan de betrokkene een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies), geldig 30 dagen. Hij nam daarvan kennis op 04.06.2021.

Betrokkene deed op 05.08.2021 in Hamont-Achel een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw Z.K., geboren op 11.09.1971, die de Belgische nationaliteit heeft. Op 04.01.2022 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Hamont-Achel die wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wou registeren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, El Salvador, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Zowel betrokkene als mevrouw Z. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat er enkel in België een gezinsleven kan bestaan en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw Z. niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar El Salvador.

Zij kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact blijven houden tijdens een eventuele scheiding. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bovendien moet opgemerkt worden dat de procureur des Konings in zijn advies van 03.01.2022 stelt dat er ernstige twijfel bestaat over de ongehuwde staat van betrokkene. Tijdens zijn interview op 07.01.2020 in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming verklaarde hij sinds 2018 een relatie te hebben met een El Salvadoraanse mevrouw en samen met haar een dochter te hebben. Tijdens zijn verhoor op 06.09.2021 bij de lokale politie van Hamont-Achel repte hij met geen woord over deze vrouw en kind en reageerde hij zeer zenuwachtig wanneer het ter sprake werd gebracht. Betrokkene heeft geen familie in België.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden door een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Parket van Hasselt uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap (advies Parket dd. 03.01.2022). De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Hamont-Achel volgde dit negatief advies en besliste op 04.01.2022 de wettelijke samenwoning niet te registreren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31.05.2021 dat hem betekend werd op 04.06.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden door een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Parket van Hasselt uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet gericht was op het tot stand brengen van een

duurzame levensgemeenschap (advies Parket dd. 03.01.2022). De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Hamont-Achel volgde dit negatief advies en besliste op 04.01.2022 de wettelijke samenwoning niet te registreren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31.05.2021 dat hem betekend werd op 04.06.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar El Salvador omwille van bedreigingen.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek tot internationale bescherming van 04.07.2019. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]

1.2. Op 12 september 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ook een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet verschenen ter terechtzitting en heeft evenmin een nota met opmerkingen ingediend. Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat de gevolgen hiervan regelt, houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de bestreden beslissing te schorsen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Dit heeft enkel tot gevolg dat de Raad niet moet antwoorden op een verweer (vaste rechtspraak Raad van State, 1 augustus 2013, nr. 107.923, 4 juli 2013, nr. 106.318, 4 juli 2013, nr. 106.321, 4 juli 2013, nr. 106.323 en 9 juli 2013, nr. 106.543).

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Artikel 39/82, § 1, vierde en vijfde lid, van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende

noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

Op 22 september 2022 dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 12 september 2022.

Op 26 september 2022 dient verzoeker tevens een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing in.

Met arrest nr. 279 028 van 27 september 2022 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wegens laattijdig. Hierdoor is uitspraak gedaan over de vordering tot schorsing en is er thans geen vordering tot schorsing meer hangende.

Ter terechtzitting wordt aan de voor de verzoekende partij aanwezige advocaat gevraagd om het voorwerp van het in het geding zijnde “*verzoek tot voorlopige maatregelen*” te willen expliciteren. Zij beroept zich op artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet. Uit de lezing van het eerder rommelig verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich op de artikelen 39/84 en 39/85 van de Vreemdelingenwet baseert en dat hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen wenst te vorderen. Echter weze herhaald dat er thans geen vordering tot schorsing meer voorligt, zodat de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen, als accessorium bij een vordering tot schorsing, onontvankelijk is.

3.2. Over de ontvankelijkheid *ratione temporis*

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

3.2.2. Toepassing van de wettelijke bepalingen

Het kan niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoeker reeds op 4 juni 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten van 31 mei 2021 werd ter kennis gebracht (bijlage 13 *quinquies*, bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming). Het bevel van 12 september 2022, waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus een tweede verwijderingsmaatregel. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet is *in casu* aldus een beroepstermijn van vijf dagen aan de orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht op maandag 12 september 2022. Conform artikel 39/57, § 1, derde lid, *juncto* artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte.

Verzoeker beschikte bijgevolg met ingang van dinsdag 13 september 2022 over vijf dagen om een verzoek tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was dus donderdag 22 september 2022.

Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas via J-BOX overgemaakt op 27 september 2022. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

3.3.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam.

Verzoeker werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van zijn beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is.

Verzoeker heeft steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter zitting voert de advocaat van verzoeker geen overmacht aan.

Nu geen overmacht is aangetoond en aangezien blijkt dat *in casu* een beroepstermijn van vijf dagen geldt, handhaaft de Raad de vaststelling dat onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig werd ingediend en dat zij dus onontvankelijk is *ratione temporis*.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is tevens onontvankelijk *ratione temporis*.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

V. SERBRUYNS